

AQUELL PEIX EM RECORDA A ELLA

El lloc més profund conegut del mar és la Fossa de Les Marianes. El meu pare va estar allà, a punt de morir, una vegada. Però va sobreviure i us explicaré la història tal com me la va explicar ell fa 15 anys.

El meu pare em va dir:

- Jo estava atrapat en el meu submarí. Se m'acabava l'oxigen i estava a punt de morir.

Pensava... Moriré ofegat a dins d'aquest submarí i la meva família no ho sabrà fins que em trobin. No... no recordo com eren. He d'intentar recordar la meva família abans de morir. Però... però com?

Aquest lloc està ple de peixos molt lletjos i estranys.

N'hi ha un amb una llumeta al cap. És molt lleig el peix, però té una llumeta al cap molt bonica. És com la meva cosina... Ella va néixer amb un problema a la pell. Es tapava la cara perquè era bastant desagradable veure-la. Però era molt intel·ligent, sempre se li encenia una llumeta i tenia una idea brillant quan hi havia un problema. Espero que ella em recordi.

Allà hi ha un peix mooolt llarg i amb una boca enorme. Té cara de golafre... és... és com el meu fill. Ell era mooolt alt i estava tot el dia menjant. Jo li deia que si menjava tantes llaminadures no creixeria. Però va créixer i molt. Als 11 anys ja era més alt que jo, i jo media 1,70. No és poc. Espero que ell em recordi.

Aquell peix d'allà el conec. És un peix molt gran i ample que es diu peix lluna. A la meva germana li encantava la Lluna. Ella volia ser la primera dona a trepitjar-la. La meva germana va morir fa uns anys. Estic segur que ella m'està recordant ara mateix, des de la Lluna. Espero que ella em recordi, jo ho faig.

Tots aquests peixos són molt diferents entre ells. I gràcies a ells estic recordant la meva família.

Allò d'allà no és un peix, és un... pop abissal. És preciós, però molt verinós. Em recorda al meu gos, el Moxie. El Moxie no era un humà, era un gos òbviament, i un pop no és un peix, és un pop òbviament. Suposo que per això em recordo d'ell. Era un gos preciós. Era un... un... mastí dels Pirineus. Era el meu millor amic. Era molt bonic però una mica agressiu amb la gent que no fos jo o algú de la meva família. Ara és bastant vell i crec que aviat se n'anirà amb la meva germana. Però encara és viu, segur, i espero que em recordi.

Merda, un... un tauró s'acaba de menjar al pop... el Moxie... el Moxie, no...

El meu animal preferit sempre ha estat el dofí.

I... allà n'hi ha un. Que maco! M'encanten els dofins. Em recorden a la meva dona perquè... perquè... m'agraden els dofins i per això em recorden a ella. És simple. És un peix que em recorda a ella. A veure... un dofí no és un peix. Espero que ella em recordi.

Aquell peix mort... em recorda a mi.

Això va ser l'últim que va pensar el meu pare abans de desmaiar-se i ofegar-se. Ell ja havia acceptat el seu destí. Morir. Però semblava que l'univers no volia emportar-se'l aquell dia. El meu pare es va despertar a la platja. L'havien rescatat.

Ell no ho sap però en aquell moment... ell tenia amnèsia. Jo no sóc gaire alt i mai hem tingut un gos. Però ell no ho sap. I és millor que no ho sàpiga.

Però recorda el que va passar, i molt bé. Cada vegada que el meu pare veu un animal marí pensa a qui li recorda. És... és graciós. T'estimo papa... Ets molt divertit.

-Marlon Bragulat